

τὸ ὄνομα ἢ διαφανῆς αὕτη ὕλη ἐκ τινος Ὀβσιδίου Ῥωμαίου, ὅστις εἰσήγαγεν αὐτὴν τὸ πρῶτον ἐκ τῆς Αἰθιοπίας εἰς τὴν Ῥώμην. Καλεῖται δὲ καὶ ὑελώδης λάβα, lava-glass διότι ὑποτίθεται παρὰ τινων ὅτι εἶναι ἠφαίστειον προϊόν.—Μικροτέρας ἀξίας ἐκτυπώσεις ἐγίνοντο ἐπὶ τοῦ Θείου καὶ τοῦ κηροῦ.

Ἡ παρὰ τοῦ Λιππέξτ ἐκ Δρέσδης ἐφευρεθεῖσα λευκὴ ὕλη εἶναι ἀξιόλογος διὰ τὴν χρῆσιν ταύτην, διότι δεικνύει τὰ ἀντίτυπα καλλήτερον παρὰ εἰς τὸ θεῖον. Διὰ τῆς τριβῆς ὁμῶς διαφθεύονται.—Ὁ Βετζεβουδ καὶ ὁ Βέντλεϋ ἐφηύρον ἰδιαιτέραν τινὰ σύνθεσιν, κλίνουσαν εἰς τὸ μέλαν, ἣτις θεωρεῖται ὡς πολλὰ χρήσιμος διὰ ἀντίτυπα γυγλυμμένων λίθων. Καὶ ὁ ἐκ Γλασγοβίας Ἰάκωβος Τάσσης δ' ἐμμήθη δὲ ἰδιαιτέρας ὕλης ἀξιόλογα ἀντίτυπα διαφόρων λίθων τὰ ὅποια ἀκόλουθως εἶχον μεγάλην ζήτησιν παρὰ τῶν τεχνιτῶν, βαλλόμενα εἰς σφραγίδας, δακτυλίους καὶ ἑτέρους καλλωπισμούς.

Αἱ ἐπισημότεραι συλλογαὶ τῶν ἀρχαίων πολυτίμων λίθων εἶναι αἱ ἀκόλουθοι.—Ἡ ἐν Φλωρεντία τοῦ μεγάλου Δουκὸς, περιέχουσα 3,000.—Αἱ τῶν Βαρβερίνων καὶ Ὀδεσάλχων εἰς Ῥώμην, ἢ τελευταία τῶν ὁποίων ἀνήκε πρὶν εἰς τὴν Χριστίαν βασιλίссαν τῆς Σουηδίας.—Τὸ βασιλικὸν Μουσεῖον τῶν Παρισίων,—Ἡ τὸ πρὶν μὲν ἀνήκουσα εἰς τὸν Δουκά τῆς Αὐρηλίας, τὰ νῦν δὲ ἐν Πητροπόλει εὐρισκομένη συλλογή.—Ἰδιαίτεραί τινες ἐν Λονδίνω συλλογαί, καὶ πρὸ πάντων αἱ τοῦ Δουκὸς Δεβονσίρου καὶ Κόμητος Καρλίσλου.—Τὸ ἐν Βιέννῃ αὐτοκρατορικὸν Μουσεῖον.—Ἡ τοῦ βασιλέως τῆς Πρωσσίας συλλογή.—Τὸ ἐν Νεαπόλει βασιλικὸν Μουσεῖον, ἔχον τὰ νῦν ἀξιόλογα τῆς ἀρχαιότητος λείψανα, κτλ.

Ο ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ (*)

Λαμπραὶ Ἀθηναί! δικαίως πρέπει νὰ φημίξῃσαι περισσότερο ἀπ' ἄλλας πόλεις, διότι ἐγέννησας εἰς πᾶν εἶδος ἀνθρώπινης ἀρετῆς περιφήμους ἀνδρας, Ἀριστείδην εἰς τὴν δικαιοσύνην, Σωκράτην εἰς τὴν ἠθικὴν, Μιλτιάδαν,

(*) Ὁρ. Φιλολογ. Ἀριθμ. ΙΔ', σελ. 46

Θεμιστοκλείς, Κίμωνας εἰς τὴν πολεμικὴν, Σόλωνα καὶ Δράκοντα εἰς τὴν νομοθεσίαν. Τοιοῦτοι δὲν ἔπαυσαν νὰ προέρχωνται ἀπὸ σέ, μάλιστα ἀπὸ τοὺς τοῦ Σόλωνος χρίνους καὶ κατωτέρω, ἕως οὔ ὁ ἀμίμητος Περικλῆς σὲ ἀνίψωσεν εἰς τὸν κίλορῶνα πάσης δόξης. Ἄλλ' οὐδ' ὅτε σ' ἠρνήθη ἡ τύχη μετὰ τὸν εἰκοσιεπταετῆ πόλεμον πρὸς ὀλίγον, οὐδ' ἐφεξῆς ἀκόμη ἔπαυσε ἡ μεγάλων ἀνδρῶν γεννωτάτη πόλις, νὰ προάγῃ καὶ ἄλλους συναρίθμους τῶν πρώτων. Ἐγεννήθησαν τότε Δημοσθένεις καὶ Φωκίω-νες καὶ Λυκοῦργοι, ἀλλὰ πιστοὶ μὲν καὶ φιλοπάτριδες ὡς ἂν τὸν Λυκοῦργον ἦσαν ἀρχαῖοι ἀρκετοί, ἴσως καὶ πολλοὶ ἀνώτεροί του, ἐνάρετοι καὶ ἀκτῆμονες ὡς ὁ Φωκίων, ἦσαν καὶ Ἀριστεῖδαι καὶ Σωκράτεις, καὶ ἐμπειροπόλεμοι ὡς αὐτὸν ἦσαν τόσοι στρατηγοί. Κάνεις ὄμας δὲν ὑπῆρξε μὲ μόνον τῆς εὐγλωττίας του τὸ πῦρ εἰς πατρίδα παρακμά-ζουσαν ν' ἀντιπαραταχθῆι κατὰ βασιλείου ὀλοκλήρου, νεωστί ἀχμάζοντος καὶ καθεκῆσθην κρατυνημένου. Τοιοῦ-τος ἐστάθη μόνος ὁ Δημοσθένης.

Γεννᾶται ὁ ῥήτωρ Δημοσθένης εἰς ἐποχὴν ὁπότε ἐβα-σίλευεν ἤδη ἡ χυανότης καὶ ἡ ὀκνήρῃα· ἔχων ὅμως φρό-νημα Περικλέους καὶ Θεμιστοκλείους ἔβλεπεν ἀπὸ ὑψηλο-τέραν περιωπὴν τὸ πνεῦμα τοῦ καιροῦ ἐκείνου. Φιλοτιμεῖται ν' ἀναστήσῃ τὴν πατρίδα του, καὶ ἄλλον τρόπον δὲν εὐρί-σκει, διότι οὔτε ὑπάρχει σχεδὸν, εἰμὴ νὰ μεταδόσῃ εἰς τοὺς συμπολίτας του τὸν αὐτὸν ἐνθουσιασμόν ὑπὲρ ἐλευθε-ρίας καὶ δόξης, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἦτον ἐμπλεως αὐτός. Ἄλλ' ἡ φύσις εἶχε δημιουργήσειν δύο Δημοσθένεις ἐκ διαμέ-τρου ἐναντίους· ἡγοῦν ψυχὴν μὲν ἐχάρισε γενναίαν, ἀκρά-τητον, μεγαλόφρονα, προικισμένην μὲ σπανιωτάτας νοητι-κάς δυνάμεις, καὶ παράδοξα προτερήματα, σῶμα ἐκ τοῦ ἐναντίου δύσμορφον, ἄτονον, ἀσθενές, ἄτολμον, ἄφωνον καὶ μὲ γλῶσσαν τραυλήν. Πῶς λοιπὸν νὰ κρυφθῆι τοιοῦ-τον ὀρμητικὸν στοιχεῖον εἰς τόσον εὐτελές σκεῦος, ἢ πῶς τὸ ἀχρηστον τοῦτο ὄργανον νὰ τὸ καταστήσῃ χρήσιμον εἰς τοὺς μεγάλους του σκοπούς; τῶντι, ἀδύνατον εἰς τὸν

φυσικὸν ὄργανισμὸν τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἀναπληρώσῃ σωματικὴν ἔλλειψιν, καὶ μόνον τοῦτο τὸ ἀποραοίξει ὁ Δημοσθένης. Ὁ ψυχικὸς Δημοσθένης μεγαλόφρων, ἥρωϊκός, ἀπτόητος, ἐπιχειρηματίας, ἐφευρετικὸς, κυριαρχικὸς, πρωτεύων εἰς ἕλους κατ' ὅλας τὰς λογικὰς καὶ νοητικὰς χάριτας. Ὁ σωματικὸς δειλός, ἔκλυτος, οὔτε σταθερότητα εἰς τὴν ἀπλὴν στάσιν, οὔτε καθαρότητα εἰς τὴν φράσιν, οὔτε στῆθος καὶ εἰς τὰς ἀπλᾶς συνομιλίαις, οὔτε χάριν τινὰ εἰς τοὺς λόγους ἔχων, ἐστερημένος καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ κοινότατα σωματικὰ προτερήματα, καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἔσχατος καὶ τῶν ἰδιωτῶν αὐτῶν καὶ τῶν βαναύσων καὶ παντὸς τριωβόλου, κατὰ τὴν τῶν ὀργάνων ἀτέλειαν. Ἡ τοιαύτη φυγὴ θέλει νὰ καταστήσῃ ἐργαλεῖον ἄξιον τῶν σκοπῶν τῆς τοιοῦτον σῶμα, καὶ τὸ καταστένει. Ὁ τοιοῦτος Δημοσθένης θέλει νὰ γείνη ῥήτωρ, καὶ γίνεται· γίνεται δὲ ὅποιον δὲν ἐγέννησεν ἀκόμη δεύτερον ἢ φύσις. Ὁμιλῶ προκείμενος τῆς βιογραφίας τοῦ μεγάλου ῥήτορος, καὶ ῥίνω περιττὸν νὰ ἐκτείνω τὸν λόγον διηγούμενος πῶς διὰ χαλικίων ἐδιόρθωσε τὴν τῆς γλώσσης τραυλότητα, πῶς διὰ ξίφων τὴν ἄνοστον κίνησιν τῶν ὤμων, πῶς διὰ κυμάτων τῆς ἀκτῆς τῆς Ἀττικῆς τὴν δειλίαν καὶ ἀτολμίαν, πῶς τρέχων ἀνηφόρους τὴν δύσπνοιαν, ἢ πῶς ξυρίζων τὸ γένειον ἐπέμενεν εἰς τὴν μελέτην, καὶ ἐδαπάναι, καθὼς ἔλεγεν περισσότερον ἔλαιον παρά οἶνον.

Ἐτι παῖς ὢν συνέλαβε ταύτην τὴν φιλοτιμίαν, ὅταν Καλλίστρατος καταβάς ἀπὸ τὸ βῆμα ἐχειροκροτήθη ἀπὸ τὸν δῆμον. Ἀπὸ τότε ἤρχισε νὰ ἀναζωπυροῦται τὸ πνεῦμά του, γινώσκων ὅτι “ αἰεὶ ἀμφ' ἀρεταῖς πόνος τε καὶ δαπάναι μάρναται”. Ἀπὸ τότε ἤρχισε νὰ ἐξασκῆται εἰς τὴν ῥητορικὴν, καὶ ἀφοῦ ἔγεινε τέλειος, ποτὲ δὲν παρήρχετο εἰς τὸ βῆμα νὰ ὀμιλήσῃ ἀπρομελέητος, ἐνῶ ὑπερτεροῦσε τοὺς ἄλλους ῥήτορας, ἐνῶ ἄλλοι ἐπιστρέφοντες ἀπὸ καπηλεῖα καὶ χοροῦς, παρήρχοντο σωρηδὸν καὶ ὀμίλου· μόνος πάντοτε οὐ συντέταγμα, ἔλεγεν εἰς

τὸν δῆμον, ὅταν τὸν ἐκέλευον νὰ παρήσιασθῆ εἰς τὸ βῆμα νὰ ὁμιλήσῃ.

Δὲν ἔτρεχε λοιπὸν ὅπως καὶ ἂν ἤθελε τύχειν, ἀλλ' ὅταν ἀνέβαινε, τότε πλέον "Ἡστραπτ' ἐβρόντα, ξυνεκύκα τὸ πᾶν" μὲ τὸν ὀρμητικὸν χεῖμαρρον τῶν λόγων του, μὲ τὰς ἀλλεπαλλήλους καὶ συνεχεῖς ἐπαναφορὰς τῶν σχημάτων του, μὲ τὰς πυκνάς καὶ συνεστραμμένας καὶ ἐναγωνίους του φράσεις, καὶ μὲ τὴν ἐμβρίθειαν καὶ ἔμφασιν τῶν ἐννοιῶν του. Τότε ἦτον ὁ Δημοσθένης ἐκτὸς ἑαυτοῦ, δὲν ἐξουσίαζε τὸν ἑαυτὸν του, ἐβασίλευεν εἰς τοὺς ἀκροατάς του, τοὺς διέθετεν ὅπως ἔθελε, ποτὲ μὲν μεταφέρων αὐτοὺς διὰ τῆς φαντασίας εἰς τὸ στάδιον τῆς μάχης, ἄλλοτε ἀναβιβάζων αὐτοὺς εἰς τοῦ Θεμιστοκλέους καὶ Ἀριστείδου καὶ Περικλέους τὴν ἐποχὴν, ἄλλοτε κροτῶν εἰς τὰς ἀκοάς των τὰς ἀλύτους τῆς δουλείας, ἂν δὲν ἐξυπνήσωσιν ἀπὸ τὸν λήθαργον, καὶ ἄλλοτε ἀλλοίως καὶ παντοίως μεταβάλλων τὰς ψυχὰς αὐτῶν.

Ἀλλὰ μήπως ἔδιδε προτροπὰς καὶ συμβουλὰς εἰς πόλεμον, καὶ δὲν ἐδίδασκε τὰ μέσα, ἢ ἐδίδασκεν αὐτὰ, καὶ δὲν ὠμάλυνε τὰς δυσκολίας, ἢ δὲν ἠϋξανε τὰς εὐκολίας; μήπως ἐνῶ ἔπραττε ταῦτα διὰ λόγων, δὲν συνήργει καὶ δι' ἔργων παντοίως; δὲν περιήρχετο τὴν Πελοπόννησον νὰ τὴν διεγείρῃ εἰς συμμαχίαν μὲ τοὺς συμπολίτας του κατὰ τοῦ Φιλίππου, δὲν ἐπρέσβευεν εἰς Θηβαίους, καὶ ἀπὸ ἐχθροὺς τοὺς κατέστενεν ὄχι μόνον νὰ κάμωσιν εἰρήνην, ἀλλὰ νὰ κηρυχθῶσι φίλοι καὶ σύμμαχοι; Ἡ (τάχα) δὲν ἔρριπτε βλέμμα διαπεραστικὸν εἰς τὰς καταχρήσεις μὲ σκοπὸν νὰ τὰς διορθῶν, ἐνῶ πάντοτε διетήρει αὐτὸς τὸν αὐτὸν τόνον; Πάντοτε ἐμελέτα τὴν εὐδαιμονίαν τῆς Ἑλλάδος ὅλης, παντοῦ συνέπραττε δι' αὐτὴν καὶ παντοῦ ἐφαίνετο πράττων τὰ κοινά.

Μὲ πόσῃ δραστηριότητι ἀνεκάλυπτε καὶ ἐδίωκε τοὺς προδότας, ἐξεσκεπάζε τὰ δόλια καὶ μυστικὰ σχέδια τοῦ Φιλίππου, καὶ διέλυε τὰς μηχανορραφίας του ὡς ἰστὸν ἀράχνης! Τὸ δὲ παραδοξότερον ὅτι καὶ εἰς αὐ-

τὸν τὸν δῆμον ποσάκις ἐναντιώνετο μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του, ὅταν ἐπρόκειτο στερέωσις καὶ κύρωσις νέου νόμου ὠφελίμου, ἢ κατάργησις παλαιοῦ καὶ ἐπιβλαβοῦς! Ὅτε ἡ Ὀλυνθος ἐπολιορκεῖτο ἀπὸ τὸν Φίλιππον, ἐτόλμησε νὰ προβάλη εἰς τὸν δῆμον τὰ ματαίως εἰς θεάτρα δαπανώμενα χρήματα νὰ γίνωσι στρατιωτικά, ἐνῶ πρότερον ὁ δημογωγὸς Εὐβουλος εἶχε κυρῶσει νόμον νὰ καταδικάζεται εἰς θάνατον, ὁποῖος ἤθελε προτείνει περὶ ταύτης τῆς ὑποθέσεως, καὶ ἐνῶ πρότερον μίαν μόνην τριήρη ἐπλήρουν δεκαεξὶ πλοῦσιοι, εἰσάγει νόμον ὁ Δημοσθένης, διὰ τοῦ ὁποίου πληροὶ δύο καὶ τρεῖς ὀλοκλήρους τριήρεις ὁ τῆς μιᾶς πρότερον πληρόνων τὸ δέκατον ἕκτον. Κάνεις δὲν ἐτόλμα νὰ προβάλη κανέν ἐκ τῶν δύο τούτων, μόνος τὰ ἐνήργησε καὶ τὰ ἐκατόρθωσε. Τίς ἢ χρεῖα νὰ ἀριθμήσω καὶ ἄλλους νόμους κηρυχθέντας ἢ καταχρήσεις διορθωθείσας, ἐνῶ ἔχομεν τὰ δύο ταῦτα μέγιστα παραδείγματα;

Ὁ δικαίως λοιπὸν καὶ ἀπὸ τὸν ἀντίπαλόν του Αἰσχίνην ὀνομασθεῖς τὴν ἐν τοῖς λόγοις τόλμαν θαυμασιώτατος, καὶ δικαίως ἀνήκων νὰ συγκαταριθμῆται μὲ τοὺς μεγάλους πολιτικοὺς καὶ στρατηγούς, ἐμβῆκεν εἰς τὰ πολιτικά εἰς ἐποχὴν, ὅποτε παρήκμασαν αἱ Ἀθῆναι, ὅποτε ὁ Μακεδὼν ἐξουσίασε κατ' ὀλίγον ὅλην τὴν Ἑλλάδα, καὶ κατατρομάξας τὰ πνεύματα τοῦ καιροῦ ἐκείνου, ἐνομίζετο ὁ δυνατώτερος βασιλεὺς τοῦ καιροῦ του· μόνος αὐτὸς ἐστάθη ὁ φοβερώτερος ἐχθρὸς του, μόνος τὸν ἀντεπολέμει, καὶ μὲ ποῖα καὶ πόσα ὄπλα; μὲ τοὺς λόγους του μόνος πάντοτε ἐπαγρύπνει εἰς τὰς δολιότητάς του, καὶ ἐμπόδιζε τὰς κακουργίας εἰς καιρὸν εἰρήνης· ὅταν δὲ τὸν ἔβλεπε δολίως ἐξερχόμενον ἀπὸ τὰ ὄριά του καὶ προβαίνοντα εἰς τὰς Ἑλληνικὰς χώρας, καὶ ἐνῶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἠπατῶντο, αὐτὸς μόνος τοὺς ἔδιδε νύξιν περὶ τῶν ἀδηλοτάτων του σκοπῶν καὶ τοὺς ἐπρότρεπε καὶ παρεσκεύαζεν εἰς πόλεμον· καὶ ἀφοῦ πολυειδῶς τοῦ ἀντέκοψε τὰς ὁρμὰς, τέλος συλλαμβάνει ἰδέαν μεγίστην νὰ τὸν ἀφανίσῃ διόλου· καὶ ἰδοὺ καθοπλίζει Ἀθηναίους καὶ συμμάχους νὰ ὀρ-

Ο ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

μήσωσι κατ' αὐτοῦ πνέοντες πῦρ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας, καὶ ἤθελε βέβαια τὸ ἐπιτύχειν ἂν καὶ ἡ τύχη τῶν Ἀθηναίων ἤθελε ψηφίσει στρατηγὸν τὸν Φωκίωνα, καὶ δὲν ἤθελε τοὺς καταβυθίσειν " εἰς τὸν ὄχετόν τῆς ἄτης".

Καὶ εἰς τὰς ἐναντίας δὲ περιστάσεις αὐτὸς ποτὲ δὲν ἐφοβεῖτο, ἀλλ' ἦτον ὁ παρήγορος καὶ ἐμψυχωτῆς τῶν πολιτῶν, καὶ ἐνῶ οἱ ἄλλοι ῥήτορες εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἄσφωνοι καὶ πεφοβισμένοι, αὐτὸς μόνος ἀνέβαινε εἰς τὸ βῆμα, καὶ τοὺς ἐσυμβούλευε τί νὰ κάμουν, καὶ τοὺς ἐφεύρισκε τὸν τρόπον καὶ τῆς ἰδικῆς τῶν σωτηρίας καὶ τῆς τοῦ ἐχθροῦ βλάβης. Διὰ τοῦτο ἔλεγε συχνάκις ὁ Φίλιππος ὅτι περισσότερον φοβεῖται τοὺς λόγους τοῦ Δημοσθένους, παρά τὰ ὄπλα τῶν Ἀθηναίων. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ νικητῆς καὶ τροπαιοφόρος υἱὸς τοῦ Ἀλέξανδρος, ἔχαιρεν εἰς τοὺς ἐν Ἀσίᾳ θριάμβους του, ὄχι τόσο διότι ἐνίκα, ἀλλὰ διότι ἤξευρεν ὅτι ἤθελεν ἀκούειν οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ πρὸ πάντων ὁ Δημοσθένης, καὶ τὸν ὀνομάζει ἄξιον στρατηγόν.

Ἄλλ' ὁ τοιοῦτος εἰς τὰ πολιτικὰ ὁποῖος ἦτο καὶ εἰς τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ διαγωγὴν, εἴτε εἰς τοὺς φίλους του συμμιλῶν, εἴτε παρρησιαζόμενος πρὸς τὸν λαόν; πάντοτε αἰδήμων καὶ μετριότρων, πολλάκις δὲ καὶ ἀστεῖος ποτὲ δὲν ἐπῆνει τὸν ἑαυτόν του, οὐδ' ἐφαίνετο εἰς τοὺς λόγους του ὅτι ἐνθυμεῖτο αὐτόν, ἀλλ' ὅλος ἐμόρητος εἰς τὸ προκείμενον, οὔτε αὐτὸς ἀνέφερε τίποτε περὶ αὐτοῦ, οὔτε τοὺς ἀκροατὰς ἄφινε νὰ τὸν ἐνθυμηθοῦν, ἀλλὰ νὰ ἔχῃσι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ νοός των τὴν περὶ οὗ ὁ λόγος ὑπόθεσιν. Ἐὰν δὲ κατ' ἀνάγκην ἐπεριτολόγει, πάντοτε φειδομένως καὶ μετριοφρόνως. Καὶ ἰδιαιτέρως ὠφέλει τὴν πόλιν πολυειδῶς. Ἐδιορίσθη νὰ ἐπισκευάσῃ ἐν μέρος τῶν τειχῶν, καὶ εἰς αὐτὸ συνεισέφερε τρία τάλαντα, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ὁ Κτησιφῶν ἔγραψε ψήφισμα νὰ στεφανωθῇ εἰς τὰ Διονύσια μὲ χρυσοῦν στέφανον "Δημοσθένης Δημοσθένους Παιανιεύς. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐξορίαν διέσωζε τὰ αὐτὰ φρονήματα πάλιν, καὶ ἔτρεφε τὸ ἴδιον αἶσθημα

διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς πατρίδος του, καὶ περιήρχετο διδάσκων τὰς πόλεις, πῶς νὰ ὑπερασπισθῶσι τὴν ἐκπνέουσαν ἐλευθερίαν, καὶ νὰ διασώζωσι τὸ μῖσος κατὰ τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τοῦτο μάλιστα φανεῖς πολίτης καλλίτερος ὄχι μόνον ἀπὸ τὸν Ἀλκιβιάδην, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν Θεμιστοκλέα, οἱ ὅποιοι εὐρέθησαν εἰς τὴν ὁμοίαν τύχην μ' αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ ἀφοῦ ὑπέστρεψε πάλιν, ἐπεχείρησε νὰ πολιτεύηται κατὰ τὰ αὐτὰ φρονήματα, καὶ ἐξηκολούθει πολεμῶν τὸν Ἀντίπατρον καὶ τοὺς Μακεδόνας.

Ἄλλὰ " μακρὰ μοι νεῖσθαι κατ' ἀμαξιτόν " ἔπρεπε βέβαια Δημοσθένης αὐτὸς ἢ Δημοσθένους ὁμοίος τις νὰ ἐκθέσῃ κατ' ἀξίαν τὰ προτερήματα τοῦ μοναδικοῦ τούτου ἀνδρός, ὅστις καὶ τέλος τῆς ζωῆς του ἔκαμεν ἄξιον καὶ σύμφωνον μὲ τὰ φρονήματά του. Ὄταν ἡ τύχη κατέλιπε τὰς Ἑλληνικὰς χώρας, καὶ διὰ τῆς Μακεδονίας μεταβᾶσα εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐμβῆκεν εἰς διαφόρους μορτάς, καὶ ἡ φιλτάτη τοῦ Δημοσθένους πατρίς ὑπέκυψεν εἰς τὸν ζυγὸν τῶν ἀσπονδοτάτων τοῦ ἐχθρῶν Μακεδόνων, ἐπροτίμησε νὰ μὴ ζήσῃ πλέον παρὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν Ἀντίπατρον ὅστις ἐνόμιζεν εὐτυχέστατον τὸν ἑαυτὸν του, ἂν ἤθελεν ἀξιωθῆν καὶ, νὰ ἔδῃ καὶ νὰ ὀμιλήσῃ τὸν Δημοσθένην. Ἀποθνήσκει τὸ κλέος τῆς εὐγλωττίας ἐκούσιον θάνατον διὰ φαρμάκου εἰς τὸ ἐν Καλαβρία Ποσειδώνειον, οὔτε ὅλη ἡ Ἑλλάς δὲν εἶναι ἱκανὴ πλέον νὰ συνενωθῇ διὰ τὴν ἀντιταχθῆ κατὰ τοῦ Μακεδόνα Ἀντιπάτρου. Δὲν εἶναι ἐλπίς πλέον σωτηρίας, δὲν ὑπάρχει πλέον Ἑλλάς, δὲν ὑπάρχει πλέον ἐλευθερία, δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχη οὔτε Δημοσθένης.

Δαιμόνιε ῥῆτορ! δικαίως προσφωνῶ τὸ ἐπικήδειόν σου ἐπίγραμμα

Εἶπερ ἴσην ῥώλην γνώμη Δημόσθενες ἔσχεις
Οὔ ποτ' ἂν Ἑλλήνων ἤρξεν Ἄρης Μακεδῶν!

Οὔ ποτ' ἂν Ἑλλήνων ἤρξαν μετὰ τὸν Μακεδόνα Ῥωμαῖοι!
Οὔ ποτε ἂν Ἑλλήνων ἤρξαν μετὰ τοὺς Ῥωμαῖοὺς τότε!

ἄλλοι ἀλλεπάλληλοι, ἀλλὰ διέμενεν ἂν ἡ Ἑλλάς σου ἀ-
 ήττητος καὶ κυρία. Ἄλλ' οἱ ἀθάνατοί σου λόγοι, μέγα
 διδάσκαλ' πολιτικῆς! προξενούσι καὶ διασώζουσιν ἀλη-
 θῆ ἐλευθερίαν εἰς ὀλόκληρα ἔθνη, εἰς τὰ ὅποια καὶ εἰς
 ἄλλα ὅσα μέλλουσι ποτὲ νὰ ὑπάρξωσιν εἰς τὴν ὑφήλιον,
 εἶναι καὶ θέλει εἶσθαι τὸ ὄνομά σου εὐκλειέστατον εἰς αἰ-
 ῶνα τὸν ἅπαντα.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ Ἄρθρ. ιγ'.

Ο ΛΥΓΞ.

Ὁ Λύγξ (Γουρκοχ. Καραουλάκιον) κατὰ τὸ ἀνά-
 στημα τοῦ σώματος ὁμοιάζει τὴν Ἀλώπεκα. Οἱ δὲ ὀφθαλ-
 μοὶ αὐτοῦ εἶναι ζωηρότατοι, τὰ ὠτά του ὀρθὰ καὶ οὐχί
 τοσοῦτον μακρὰ, καὶ μὲ μελαίνας τρίχας εἰς τὰ ἄκρα,
 ἢ οὐρά του κοντὴ, αἱ τρίχες του μακραι, καὶ τὸ δέρμα του
 κεχρωματισμένον μὲ μικρὰς κηλίδας, ὡς τῶν νέων ἐλάφων.
 Ἔχει δὲ καὶ τὸ σχῆμα καὶ τὴν ἐπιτηδειότητα τοῦ Αἰ-
 λούρου, καὶ οὐρλίξει ὡς Λύκος.

Εἶναι δὲ ὁ Λύγξ ζῶον ἐπιτήδειον, ἐλαφρὸν, ζωηρὸν καὶ
 ὀρμητικὸν, ζῆ μὲ ἀρπαγὴν, καὶ καταδιώκει τὰ μικρὰ
 τετράποδα, καὶ ἐπὶ τῶν δένδρων ἀκόμη, ὡς τοὺς αἰλούρους,
 τοὺς σκιαύρους κτλ. Συλλαμβάνει δὲ καὶ τὰ πτηνὰ εἰς
 τὰς φωλεάς των, τὰς δὲ ἐλάφους, τὰς δορκάδας καὶ
 τοὺς λαγωὺς ἐνεδρεύων κατ' ὄδον, ὀρμῶν κατ' αὐτῶν μὲ μα-
 νίαν, καὶ ἀφοῦ τὰ συλλάβῃ, ῥορᾷ πρῶτον τὸ αἷμά των,
 καὶ ἔπειτα ἀνοίγων τὴν κεφαλὴν των, κατατρώγει τὸν
 μυελόν. Προξενεῖ δὲ μεγάλην φθορὰν καὶ εἰς τὰ ποίμνια.
 Ζῆ δὲ μᾶλλον εἰς τὰ ψυχρὰ κλίματα παρὰ εἰς τὰ εὐκρα-
 τα, καὶ εὐρίσκεται εἰς τὰ νότια μέρη τῆς Ἀσίας, Εὐ-
 ρώπης καὶ Ἀμερικῆς. Ἄλλ' οἱ καλλίτεροι ὑπάρχουσιν εἰς
 τὴν Ἀσίαν. Εἶναι δὲ τοσοῦτον ἄγριος, ὥστε εἶναι ἀδύ-
 νατον νὰ καθεμερωθῆ. Τὸ δέρμα του εἶναι θερμὸν διὰ τὸν